

JAZZ SPECIAL, April 2009

Makiko Hirabayashi
Hide And Seek

Det må vække respekt, når et udenlandsk pladeselskab fatter interesse for en af vore hjemmelige musikere. Det opnåede den japanske fødte, men herboende pianisten Makiko Hirabayashi, da hun i 2005 i selskab med bassisten Klavs Hovman og trommeslageren Marilyn Mazur fik optaget cd'en MAKIKO for tyske Enja. Nu har hun med samme trio og for samme selskab indspillet HIDE AND SEEK, og lad det straks være sagt, at det har resulteret i en fremragende udgivelse. Allerede for fem år siden stod det klart, at Hirabayashis musik ejede sin helt personlige tone, der givetvis kunne tilskrives hendes kulturelle baggrund. Den genfinder man i hendes musik i dag. Men nok så bemærkelsesværdigt er det, med hvor meget desto større autoritet hun nu fremtræder som instrumentalist.

Seks af cd'ens i alt ni stykker har hun selv skrevet. De resterende tre svarer Mazur for. For dem gælder det, at kompositionerne snarere bygger på enkle motiver, evt med tilføjelse af diverse udbygninger, end på kontinuerligt fortløbende melodilinjer. Hvilket så igen giver sig udslag i, at solospillet kan være ret fragmentarisk. Det skal dog ikke opfattes som nogen kritik. For hvad der ligeledes giver anledning til, er et dybt integreret, uhyre levende triospil, hvor Hirabayashis piano, Hovmans bas og Mazurs slagtøj optræder som tre fuldt ud ligeberettigede faktorer.

I bevægelige tempi formulerer Hirabayashi sig med et rytmisk overskud, der i et nummer, *A Major* (hvor hendes spil har en mere sammenhængende karakter), ligefrem henleder tanken på Keith Jarrett og Eliane Elias. Også i kraft af hendes spændstige anslag, der i stemningsmættede numre som *Souls Of Tomorrow* og *Remember The Sun* ånder af den smukkeste lyrisme. Hovmans syngende bas udstråler både varme og intensitet, og Mazurs spil har jeg næppe oplevet mere sprudlende i sin kombination af pulserende fremdrift og klanglig farvelægning. Og endnu en sjov ting: Blandt Mazurs tre bidrag finder man *Journey Waltz*, der i hvert fald får mig til at mindes Jan Johansson! Det havde jeg ikke forventet. Men hvorfor skal noterne fremstå nærmest ulæselige?

Boris Rabinowitsch